

[Ole Bjørn Kraft.]

samme. Der foreligger en principbeslutning, den, at vesttyske styrker skal indordnes i de fælles forsvarsstyrker, og folketinget er stillet overfor at skulle tage den endelige beslutning om udformningen deraf. Den eneste forandring er, at det radikale parti nu har optaget den kommunistiske tanke fra før, den tanke, som de tidligere vendte sig imod.

(Kort bemærkning).

Poul Hansen (Kalundborg): Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) rettede en bebrejdelse imod mig, som jeg ikke kan modtage, og som jeg så meget mere kan afvise, som det ærede medlem åbenbart ikke havde fået rigtig fat i, hvad det var, jeg sagde. Jeg sagde, at man skulle ikke overvurdere spontaniteten i de henvendelser, der kom, og så gav jeg et eksempel på de metoder, der anvendes ved disse henvendelser, deriblandt et tilfælde af åbenbar ulovlighed. De metoder, der her er tale om, synes jeg ærlig talt ikke at det ærede medlem selv kan være tjent med at tage i forsvaret. Jeg har ikke sagt — og det kunne ikke falde mig ind at sige — noget nedværdigende om dem, der ud fra en ærlig opfattelse retter henvendelser hertil. Jeg tror også godt, at det ærede medlem ved, at det er min indstilling.

(Kort bemærkning).

Jørgen Jørgensen (Lejre): Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) var vist ikke tilstede, da jeg havde ordet. Det, jeg bebrejdede det ærede medlem, var, at han generaliserede med udgangspunkt i det tilfælde, det ærede medlem nævnte. Det var det, jeg tog afstand fra.

Til det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft skal jeg sige, at jeg har ikke præsent, hvor langt man var kommet i forhandlingerne på det tidspunkt, da det kommunistiske forslag om folkeafstemning forelå, men jeg mener aldeles bestemt, at der var taget en beslutning på det tidspunkt om tilslutning til Europahæren. I dag foreligger der et andet grundlag, som man ikke er bundet til, og hvor mit forslag går ud på at udsætte afgørelsen. Det er noget ganske andet end det, det ærede medlem taler om.

Aksel Larsen: Den højtærede udenrigsminister vil inddele danskerne i almindelighed og folketingsmedlemmerne i særdeleshed i to kategorier, de, der har lov til at have følelser, som han har respekt for, og de, der ikke har lov til det, de, der har lov til at sige, hvilken opfattelse de har af folkets mening, og de, der ikke har lov til det. De, som den højtærede udenrigsminister kalder de demokratiske partier, har lov til at have følelser, de har lov til at sige deres mening, men kommunisterne, de har ikke lov til det, og vore indlæg her i dag, hvis indhold han iøvrigt stort set går uden om, karakteriserer han som en fremlæggelse af hadske synspunkter. Han siger, at vi kommunister har stået her på talerstolen i dag og prædiker folkehad. Ja, noget lignende har udenrigsministeren sagt ved en tidligere lejlighed. Jeg henstiller til udenrigsministeren, at han forsøger at komme med bare eet eneste bevis fra vore taler her på, at vi har prædiker folkehad. Vi har fremsat vore synspunkter, vi har mindet om Danmarks såvel som om Europas erfaringer med tysk militarisme, vi har vist, hvordan det tyske folk, i hvert fald repræsenteret ved socialdemokratiet og fagforeningerne i Vesttyskland, nærer den samme frygt for den tyske militarisme, som vi nærer. Jeg kan ikke se, at det berettiger hverken udenrigsministeren eller andre til at påstå, at vi prædiker folkehad.

Den højtærede udenrigsminister siger, at forhandlingsvejen lukkes ikke, muligheden for ad forhandlingens vej at nå til en ordning af Europas forhold i almindelighed og Tysklands forhold i særdeleshed vil stadigvæk være tilstede, også hvis Vesttyskland oprustes og går ind i Bruxellespagten og Atlantpagten. Men, tilføjer han, Sovjetunionen må nu vise god vilje og underbygge sin gode vilje med handlinger. Jeg ved ikke, hvorfor man altid kommer med det krav: Sovjetunionen må vise god vilje, Sovjetunionen må underbygge det med handling. Aldrig nogensinde stiller man det krav til sig selv eller til vestmagterne. Det er jo en kendsgerning, at det er Sovjetunionen, der hidtil har bestræbt sig for at få forhandlinger i gang. Det har været meget vanskeligt at få dem i gang, og måske kan den højtærede udenrigsminister erindre de krampagtige forsøg, Amerikas udenrigsminister John Foster Dulles gjorde på at sprænge Genève-